

Αγαπητέ προσκυνητή,

που έρχεσαι σήμερα να τιμήσεις τον Άγιο Φανούριο, τον αγαπημένο σου Άγιο, που στέκεται αρωγός σου σε κάθε σου πρόβλημα. Ξέρεις άραγε την ιστορία του κτισίματος αυτής της μικρής εκκλησίας, αφιερωμένης στην χάρη Του;

Είναι μια ιστορία γνωστή σ' όλους τους παλιούς Λιβαδίτες, που ένας – ένας φεύγει. Έτσι οι μνήμες ξεθωριάζουν και οι νεώτεροι, ίσως δεν έχουν καν ακούσει, τον θαυμαστό τρόπο με τον οποίο, ο ίδιος ο Άγιος Φανούριος ζήτησε το κτίσιμο της εκκλησίας.

Ήταν το Φθινόπωρο του 1951, που η γιαγιά μας Ασπασία Καμινάρη, περίπου 53 ετών τότε, πρόσφατα είχε χάσει τον σύζυγο της Νίκο. Ήταν μια γυναίκα απλοϊκή, που γνώριζε λίγη ανάγνωση και γραφή, ήταν όμως ιδιαίτερα ευσεβής. Ζούσε μαζί με την κόρη της Κούλα Βασιληά και τον γαμπρό της Ανάργυρο και βοηθούσε στο μέγαλωμα των τριών παιδιών τους Νίκου, Γιώργου και Λουκά.

Κάποιο βράδυ λοιπόν, η Ασπασία είδε σαν όραμα, ένα νεαρό άνδρα, ντυμένο με αρχαϊκά ρούχα, που της είπε ότι λέγεται Φανούριος. Η ίδια όπως ισχυριζόταν αργότερα, δεν γνώριζε μέχρι τότε την ύπαρξη κάποιου Αγίου με το όνομα αυτό, ούτε ποτέ είχε δει εικόνα του.

Ο νεαρός λοιπόν Φανούριος, με την μορφή που παρουσιάζεται στις εικόνες των εκκλησιών μας και φορώντας όμοια ενδυμασία, της είπε ότι επιθυμούσε να κτιστεί με την δική της μεσολάβηση εκκλησία αφιερωμένη στην μνήμη του.

Υπέδειξε μάλιστα και την τοποθεσία, που ανήκε στον γνωστό δικηγόρο Παναγή Καραμερτζάνη και την προέτρεψε να ζητήσει τον χώρο.

Η Ασπασία τότε του είπε:

- Ακόμη κι αν μου δώσουν το μέρος αυτό, πώς εγώ μία αγράμματη γυναίκα θα μπορέσω να σου κτίσω την εκκλησία;
- Να μην φοβάσαι, της είπε ο Άγιος. Εσύ να ξεκινήσεις και όλα θα πάνε καλά.

Η Ασπασία ξύπνησε τρομαγμένη και διηγήθηκε στους δικούς της το ολοζώντανο όνειρο.

Ρωτώντας στην Λιβαδειά, έμαθε πως η τοποθεσία που είχε υποδείξει ο Άγιος, σε περιοχή έξω από την πόλη, ανήκει πράγματι στον Παν. Καραμερτζάνη. Τον επισκέφτηκε, του διηγήθηκε το όραμά της, και του ζήτησε το χώρο. Εκείνος δέχτηκε να τον παραχωρήσει.

Προχωρώντας στις διαδικασίες και βρίσκοντας δυσκολίες ο Άγιος την επισκεπτόταν συχνά στον ύπνο της, και της έδινε θάρρος. Της υπέδειξε ακόμη και τον μηχανικό που ανέλαβε, χωρίς αμοιβή να εκτελέσει την οικοδομική μελέτη και εργασίες. Ήταν ο γνωστός συμπολίτης Παναγιώτης Βέργος.

Άλλη φορά πάλι που αισθανόταν να δυσκολεύεται της υπέδειξε ονομαστικά τα πρόσωπα που θα την βοηθούσαν. Τα πρόσωπα αυτά ήταν ο Κωνσταντίνος Γεωργάς ανώτερος υπάλληλος του Δήμου Λειβαδέων, άτομο εγγράματο και θρησκευόμενο που σ' όλη τη ζωή του προσέφερε στο κοινωνικό σύνολο. Η έξυπνη και δραστήρια έμπορος Ευπραξία Τσολάκου. Η ακούραστη Σούλα Μεργούπη, μετέπειτα νεωκόρισα της εκκλησίας της Μητρόπολης Λιβαδειάς που αργότερα χειροτονήθηκε μοναχή με το όνομα Ευγενία. Τέλος η Παναγιώτα Δασοπούλου (ή Κολούτσαινα). Φυσικά σε κάθε βήμα της η γιαγιά Ασπασία είχε την βοήθεια και την στήριξη της κόρης της Κούλας και του γαμπρού της Ανάργυρου Βασιληά.

Η Ασπασία επισκέφτηκε τον Μητροπολίτη Πολύκαρπο που την ενθάρρυνε, της έδωσε την άδεια και την ευλογία του.

Η ώρα της εκσκαφής πλησίαζε και πολλοί Λιβαδείτες προσφέρθηκαν να εργασθούν εθελοντικά, χωρίς αμοιβή. Ο Άγιος με καινούργιο όραμα υπέδειξε το σημείο του χωραφιού, όπου βρέθηκε νερό, όπως επίσης και άλλο σημείο εκεί κοντά όπου έσκαψαν και βρήκαν σπασμένη την πέτρα, έτοιμη για να χτίσουν.

Στο σημείο της εκσκαφής βρέθηκαν κάποια πύλινα λιχναράκια και θυμιατήρια. Μάλιστα, όταν γινόταν το σκάμμα και η θεμελίωση, ο Άγιος εμφανίστηκε πάλι και ζήτησε η εκκλησία να γίνει μεγαλύτερη. Και έτσι προχώρησαν στην κατασκευή του σημερινού ναού.

Τα έξοδα ήταν πολλά. Οι Λιβαδείτες βοηθούσαν όσο μπορούσαν, τα δύσκολα εκείνα χρόνια της δεκαετίας του '50. Η Ασπασία ήταν

προβληματισμένη πώς θα τελειώσει το κτίσιμο της εκκλησίας. Τότε ο Άγιος με καινούργιο όραμα της έδωσε κουράγιο.

- Μη φοβάσαι, τα χρήματα θα έρθουν μόνα τους.

Από στόμα σε στόμα είχε διαδοθεί η ιστορία της Ασπασίας, που οραματιζόταν τον Άγιο Φανούριο. Κάποια μάλιστα εφημερίδα των ομογενών στις ΗΠΑ, έγραψε για το γεγονός με την προτροπή του συμπολίτη μας Γεωργίου Παπακωνσταντίνου. Έτσι άρχισαν να έρχονται από την Αμερική γράμματα που είχαν μέσα 1,2 ή 5 δολάρια. Έτσι προχώρησε η κατασκευή. Ο Άγιος συνέχισε να εμφανίζεται στην Ασπασία και να την βοηθά σε κάθε δυσκολία. Άλλωστε τα άτομα που της είχε υποδείξει ήταν πραγματικά άξια και συνέβαλαν ουσιαστικά.

Η Αρχιεπισκοπή Αθηνών ανησύχησε από τον θόρυβο που είχε δημιουργηθεί από τα οράματα της Ασπασίας και έστειλε τον καθηγητή Πρακτικής Θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Παναγιώτη Τρεμπέλα να εξετάσει από κοντά την Ασπασία Καμινάρη. Εκείνος αφού έμεινε, και συνομίλησε κοντά της επί πολλές ώρες, κατέληξε να πει ότι πράγματι επρόκειτο περί οραμάτων και ο ίδιος πριν φύγει άνοιξε το πορτοφόλι του και έδωσε την βοήθεια του να προχωρήσει το έργο.

Το 1954 το πρώτο μυστήριο τελέστηκε στο ημιτελές εκκλησάκι και ήταν ο γάμος του Ελληνοαμερικανού συντοπίτη μας Γεωργίου Παπακωνσταντίνου (αδελφού της Παναγιούς Ζαχαροπούλου, της Κατίνας Θεοδώρου και της Σοφίας Πρεβίζη).

Ο Άγιος Φανούριος σταμάτησε να επισκέπτεται την Ασπασία μετά το τέλος του κτισίματος.

Η Ασπασία Καμινάρη πέθανε το καλοκαίρι του 1979. Μέχρι το τέλος της ζωής της διηγείτο με απλό αλλά ζωντανό τρόπο την παρουσία του Αγίου Φανουρίου στα όνειρα της, κατά την συγκεκριμένη περίοδο της ζωής της. Μετά τον θάνατό της η εκκλησία παραχωρήθηκε από τον Ανάργυρο και την Κούλα Βασιληά στην πλησιέστερη ενορία, τον Άγιο Γεώργιο.

Τα οράματα της Ασπασίας Καμινάρη, τα «ζήσαμε», μέσα στο σπίτι μας, εκείνα τα αθώα παιδικά μας χρόνια, που κάθε τόσο ξυπνούσε ταραγμένη και μας έλεγε «ήλθε πάλι ο Άγιος». Αυτές τις μνήμες θεωρήσαμε χρέος μας να τις καταγράψουμε, έστω και με λίγα λόγια και

να τα μεταδώσουμε σε σένα που έρχεσαι σήμερα ν' ανάψεις ένα κεράκι
και να προσευχηθείς την ημέρα της εορτής Του.

Οι εγγονοί της Ασπασίας Καμινάρη
Νικόλαος Βασιληάς
Γεώργιος Βασιληάς
Λουκάς Βασιληάς του Αναργύρου και της Βασιλικής

Μέλη της επιτροπής σε γιορτή
μπροστά στην εκκλησία

Η Ασπασία Καμινάρη

